

**Κι ὁ Περικλέτος πού περνᾷ,
τέτοια καί πάλι τσαμπουνᾷ.**

Π. — Τρέχο κι ἐγὼ σ'τῆς ἀγοραῖς γυρεύοντας σπανάκι
τάδειο καλάθι μου κρατῶ,
καί τὸν Λένιν χειροκρατῶ,
τὸ παστρικά τσανάκι.

Κι ἐγὼ μὲ τὸν Λένιν εἰρήνην μαγειρεύω
καί μὲ τὸ παραπάνω,
κι ἀνακοπὴ γυρεύω
μὲ τὸν λιμὸ νὰ κάνω.

Ἄρης βρόντερός ἦχει
κι εἶναι βρόντων ἐποχὴ,
ποῦ τὸν κόσμο βάζει σ' ἔννοια.

Ἄρματα βαρεῖά κρατοῦν
καί τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια
εἰρηνόφιλοι κρατοῦν.

Μέσα σὲ πίκραις χρόνων τὰ μάλιστα ἀργαλέων
μου λένε πῶς καί μέλι δὲν βροσκοῖς σ'τὴν Ἀθήνα,
καί μ' ἤτε νεονόμους ἀκούμες τώρα πλέον
νὰ λένε πῶς θὰ κάνουν τοῦ μέλιτος τὸν μῆνα.

**Ὁ Φασουλῆς καί πάλι
στὸν ἔδω τόνο ψάλλει.**

Φ. — Μέσα σ'τὴν τρῶση συμφορὰ
ἦλθε κι ἡ κόρη τοῦ Βορᾶ
μὲ τὰ λευκά της κάλλι.

Κι ἐβήγαμε κι ἐβήγαμε,
καί κάρβουνα δὲν εἶχαμε
ν' ἀνάψουμε μαγκάλι.

Ἦταν μεγάλο ξαφνικό
νάλθη τὸ γρόνι τὸ λευκό
μέσα σὲ τέτοιον χρόνο.

Κι ἔπεσε μία παγωνιά,
ὅπου παγώνει τὸν ντουῖᾶ,
κι ὄχι τάρντζα μόνο.

Κι ἡ μύταις ἐτρεχαν νερό
κι ἔγιναν τοῦτον τὸν καιρὸ
εἶδος ἀναβροτήρια.

Κι ὅμως μ' ἔμένα, προσφιλή,
ἐτραγουδούσανε πολλοὶ
πολέμων ἐμβατήρια.

Π. — Ἦλθε κι ἡ κόρη τοῦ Βορᾶ,
ἀπὸ κακὸ ψόφο νᾶχη,
καί δέξου, Μούσα φλογερά,
τὸ τακτικὸ μπαρντάχι.